

Arrest

nr. 139 383 van 25 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 januari 2015.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Uit de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd omdat de door haar aangevoerde problemen ten aanzien van zowel Kosovo als Servië van louter socio-economische aard zijn, haar vrees voor mensen die elkaar vermoorden een zeer algemene uitspraak is, het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden en zij geen concrete feiten of elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij in geval van moeilijkheden bij een eventuele

terugkeer naar Kosovo of Servië geen beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van respectievelijk de Kosovaarse of Servische autoriteiten.

Uit de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd omdat de door hem aangevoerde problemen ten aanzien van Kosovo niet gestoeld is op enig actueel objectief gegeven, het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden en hij geen concrete feiten of elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij in geval van moeilijkheden bij een eventuele terugkeer naar Kosovo of Servië geen beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van respectievelijk de Kosovaarse of Servische autoriteiten.

2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee ze echter deze vaststellingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Zo stellen verzoekers dat de dossierbehandelaar bij het interview van verzoeker zich beperkte tot enkele algemene vragen, zonder te peilen naar de onderliggende redenen van hun asielaanvraag. In plaats van door te vragen naar de omstandigheden van deze moord, naar het verband tussen deze moord en zijn persoonlijke vrees, en naar het eventuele bestaan van eerdere incidenten, bedreigingen of agressies, poneren verzoekers dat de commissaris-generaal in het gehoor onmiddellijk overgaat tot de algemene stelling dat de veiligheidssituatie voor etnische minderheden grondig gewijzigd is, waardoor het gehoor volledig geparalyseerd wordt. Verzoekers zijn de mening toegedaan dat de inhoud van de gehoorverslagen niet toelaten hun asielaanvraag adequaat te kunnen beoordelen en vragen in eerste instantie de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad stelt vooreerst vast dat de protection officer bij het Commissariaat die het gehoor van verzoeker afnam, wel degelijk vragen heeft gesteld over de door hem aangevoerde problemen om zo zijn vrees voor vervolging te kunnen beoordelen, doch verzoeker bleek zelf niet in staat een duidelijk antwoord te geven:

“U zei eerder dat kort voor uw vertrek uit Kosovo I.(...) B.(...), neef van uw vader, vermoord werd. Kan u daar meer over vertellen?

Ik weet niet waar hij naar toe is gegaan en waar hij vermoord werd. Wij hebben het op tv gezien. Zijn lijk hing helemaal uiteen. Een jaar daarvoor hebben ze mijn neef met een mes gestoken.

Wat er op tv over uw neef getoond of gezegd over uw nonkel I.(...) B.(...)?

Wij hebben alleen op tv gehoord dat ze deze persoon niet meer konden vinden, dat hij vermoord is. Twee, drie dagen later zijn wij gevlucht.

Wat hebt u op tv gehoord? Dat hij onvindbaar was of vermoord? Dat is wel iets anders, he?

Ze zeiden dat hij vermoord was, dat hij niet meer leeft. Na een week zijn wij dan gevlucht. De huizen hebben we zo laten staan. Na drie maanden hoorden wij dat onze huizen zijn afgebrand. Dankzij god zijn wij daar op tijd weggegaan.

Wat was het beroep van uw nonkel I.(...) B.(...)?

Dat weet ik niet. Ik was jong. Ik herinner het mij niet meer van Kosovo, door de armoede.

Waar werd hij vermoord en door wie?

Wij hebben gehoord dat hij door Albanezen vermoord werd. In Kosovo. Welke plats weet ik niet. Ik was nog zeer jong. Ik kan het maar zeggen voor zover ik het weet.

Is uw vader of iemand anders van uw familie ooit naar Kosovo of Servië teruggekeerd?

Nee, nooit.

Actuele vrees igv terugkeer naar Kosovo?

Ik mag daar niet meer terugkeren. Zij gaan hem vermoorden. Mijn vader heeft veel handel gevoerd. Mijn zoon draagt de naam van mijn vader. Ik heb schrik dat zij mijn zoon gaan ontvoeren.

Sinds de oorlog is de situatie in Kosovo grondig gewijzigd, ook de veiligheidssituatie voor etnische minderheden. Er is ook politie waarbij u terecht kan igv problemen. Waarom koestert u nog een dergelijke vrees?

Wat jullie zeggen, wat jullie horen, is allemaal fout, leugens. Er zijn nog burens die daar lijden in Kosovo. Er gebeurt nog van alles. Maar het komt niet in de media. Op internet kan je het lezen. Vermoord kan je mij terugsturen maar levend keer ik niet terug.

U hebt toch geen enkel contact meer met Kosovo. Hoe kan u dan oordelen over de veiligheidssituatie?

Mijn vader kent nog burens. Hij krijgt informatie. Mijn vader heeft schrik voor mij. Hij zegt dat ik werk moet zoeken, dat wij niet terugkeren, dat de Albanezen ons zullen vermoorden.”

Uit voorgaande verklaringen blijkt dan ook afdoende dat de vrees van verzoeker niet gestoeld is op enig actueel objectief gegeven vermits de beschreven feiten hebben plaatsgevonden in 2001 en verzoeker verder geen concrete elementen heeft aangegeven die aantonen dat hij heden vervolging dient te vrezen voor de Albanezen die zijn oom destijds zouden hebben gedood en dat zijn zoon zal ontvoerd worden. Ook verzoekster heeft tijdens haar gehoor voor het Commissariaat-generaal geen dergelijke elementen aangebracht. Zij verklaarde louter niet naar Kosovo/Servië terug te kunnen omdat ze er geen huis en geen eten heeft en omdat er mensen zijn die elkaar vermoorden (zie gehoorverslag van 13 augustus 2014, 9). De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Het is hierbij niet de taak van de commissaris-generaal om de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissingen dat verzoekers in geval van moeilijkheden bij een eventuele terugkeer naar Kosovo of Servië beroep kunnen doen op de hulp en/of bescherming van respectievelijk de Kosovaarse of Servische autoriteiten. Met toepassing van artikel 48/5, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : vreemdelingenwet) kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de overheidsinstellingen in Kosovo en Servië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen concrete elementen aan die de in het administratief vervatte informatie in een ander daglicht stelt. Verzoekers tonen derhalve niet aan dat ze voor eventuele problemen of bij een eventuele herhaling van verzoekers aangevoerde problemen geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo en Servië aanwezige autoriteiten. Bijgevolg is niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die de Raad zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen. Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 januari 2015, voeren verzoekende partijen aan dat de commissaris-generaal enkel verwijst naar de algemene situatie van de etnische minderheden die volgens hem grondig gewijzigd is en hun individueel asielrelaas op die manier niet ernstig werd onderzocht. Verzoekende partijen wijzen op het feit dat de neef van verzoekers vader werd vermoord en dat dit element in hun relaas niet verder werd onderzocht, zodat het dossier moet teruggestuurd worden.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen niet verder komen dan het herhalen van enkele in hun verzoekschrift opgeworpen argumenten, zonder evenwel concreet in te gaan op wat de Raad in zijn beschikking van 9 januari 2015 hieromtrent heeft geoordeeld. Verzoekende partijen gaan met dergelijk verweer dan ook in het geheel niet in op voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS